

KAPITOLA PRVNÍ

Při našem povídání sedíme ve venkovním altánku u Cihelků na zahradě a najednou se mi zdá, že zvoní telefon. Petr říká: „Ne, to spíš vrčí motorka.“ Koukáme oba, kde se vynoří jaký závodník, ale vrčení nezesiluje. Najednou se rozchechtáme, Pěťa tedy víc, protože to prostě umí a jeho smích je hodně nakažlivý.

Pod stolem sedí tři Cihelkovic kočky v řadě vedle sebe a obě krajní nespustí oči z té uprostřed, která má v tlamě myš a vydává zvuky jako vibrující mobil nebo motorka.

S tátou

DĚTSTVÍ, DECHOVKA, STRAHOV A LUCIE VÝBORNÁ

Petře, jak ses vlastně dostal k muzice, kterou teď posloucháš?

To bylo v Kamýku nad Vltavou. Začal jsem tam jezdit, když mi bylo 9 let, což bylo v roce 1992, protože jsem se narodil v listopadu 1983.

Tam jsi začal jezdit do školy?

Ano, byl to ústav sociální péče a my jsme tam v rámci něj chodili do normální základní školy, kde byla speciální třída, a tam učila paní učitelka Marie Pilíková. Nejdřív jsem ale jezdil do Zbůchu a tam to byla dost hrůza. Byl jsem malý a cestou tam jsem vždycky dostal průjem. Zůstával jsem tam přes týden a někdy jsem měl za ten týden zajímavé zážitky. Jednou jsem spadl ze záchodu hlavou do kýblu, jindy jsem přijel se sirkou v uchu.

Rodiče pak hledali jinou školu, a tak jsem se dostal do Kamýku. Ze začátku jsme chodili na dvě hodiny do té speciální třídy, která byla v místní základní škole. A tam jsem potkal paní učitelku Marušku Pilíkovou, která hrála na kytaru, hlavně písničky bratří Nedvědů, které mi hned učarovaly. Měla dva zpěvníky – zelený a modrý, v zeleném byly nejstarší písničky od Nedvědů, v tom modrém novější.

V té škole se mi moc líbilo. Pamatuji si také, že jeden rok jsme tam měli vědomostní soutěž, něco na způsob Riskuj. No a já zvítězil nad celou školou, i nad zdravými dětmi! V ústavu jsme pak poslouchali nejvíc dvě kazety – Není nutno od Svěráka a Uhlíře a Tři čuníky od Nohavici.

A poslouchal jsi nějakou muziku i předtím?

Asi nejvíc dechovku. Když jsem byl malý a než jsem začal jezdit do ústavů, hlídala mě hodně babička, když mamka musela chodit do práce. Poslouchali jsme hlavně Rozhlas České Budějovice, tam hráli od 10 do 12 hodin na přání písničky pro radost. Hodně dlouho se mi líbila dechovka i country a pamatuji si, že první koncert, který jsem viděl, byl koncert Josefa Zímy v Sedlčanech v kulturáku. Postupně se mi dechovka přestala líbit, ale když ji hraje nějaká zábavová kapela, pořád ji mám raději, než moderní písničky.

A tvůj první folkový koncert?

První větší koncert kterého jsem se zúčastnil, byl v roce 1996 koncert Nedvěďů na Strahově, tam jsem byl s tátou a se sestrou. Pamatuju si, že tam vystupoval i Paľo Habera, Svěrák a Uhlíř a další a hráli písničky od Nedvěďů. A kdo si koupil lístek, dostal ještě prémiové CD.

Hodně jsem v té době poslouchal Rádio Frekvence 1 a seznámil jsem se s Lucií Výbornou.

No to mi ale upřesni, jak?

Ona měla kousek od nás v Pořešicích chalupu. Já jsem v té době v Kamýku dělal s kamarádem Kubou Dražanem časopis Kamínek a starosta Chlumce mi s Lucií domluvil rozhovor. S tátou jsme pak za ní jeli a rozhovor jsem nahrál na diktafon. Pak jsem za ní byl párkrát v rádiu, tenkrát tam mohla i veřejnost, každý pátek do jejího pořadu Kavárna u Lucie, který se jinak vysílal každý všední den. Ten pořad se mi moc líbil, volali tam různí lidé své příběhy.

V té době jsem už začal víc poslouchat folk. A jednou takhle v neděli dopoledne jsme seděli doma a najednou se tu objevila Lucie a přivezla mi lístky na výroční koncert Kamelotu na velodrom do Brna. Byl to zážitek, hrál tam i Fleret, Jarmila Šuláková... a taky písničkář Lampa Dvořák, který se pak zabil v autě.

To byl tedy začátek tvé velké koncertní šňůry?

Ano, pak jsem se dostal k časopisu Folk & Country, nechal jsem si ho objednat, a pak to šlo ráz na ráz. Když přišel časopis, babička mi ho přečetla a

já si schovával čísla.

A někdy v té době, možná ještě před Strahovem, jsme byli se sestrou a s tátou na víkendovém výletě na festivalu Zahrada, tehdy ještě ve Strážnici. Po cestě na festival jsme poslouchali CD To nejlepší s Javory a měli v plánu přespat někde pod širákem. Ale místo na spaní jsme hledali už potmě. Ráno nás čekalo docela velké překvapení. Ustlali jsme si totiž přímo u železniční trati! Teď je mi líto, že jsme takhle společně nejezdili častěji...

Pamatuješ si, kdo tehdy ve Strážnici vystupoval?

Asi nejvíc se mi vybaví Hop trop a Příbuzní.

Stihl jsi v té době třeba i víc akcí najednou?

Ano, v roce 1999 jsem byl na akci „10 let poté“, která se konala na Lochotíně v Plzni. Ten den jsem stihl ještě akci Frekvence 1, kde jsem asi poprvé slyšel naživo Samsona Lenka.

Zpěvák od mala

Moje milá paní učitelka Maruška (Pilíková)

KAPITOLA DRUHÁ

Dnes jsme se rozhodli vyzkoušet, jak nám půjde psaní ve Stéble, ve stacionáři v Boroticích, kam Péťa skoro každý den dojíždí. Je pěkné počasí, tak Péťu vyvážím ven, pod pergolu. Na nájezdni rampě mu ale nechtěně připravuji krušnou chvíli, když jedu s vozíkem opačně, než je zvyklý. „Příště pozadu!“ Promiň, Péťo.

Péťa očima ségry Ivany

FOLKOVÁ RŮŽE

Poprvé jsem byl na Folkové růži v Jindřichově Hradci v roce 1997. Ten rok si pamatuju hodně dobře, protože byly tenkrát ty veliké povodně. A taky proto, že tam hrál Hradišťan, a ten se mi moc líbil.

Byl ten festival pro tebe ještě něčím výjimečný?

Ano, začalo se tam totiž odvíjet jedno velké přátelství, které trvá dodnes.

Potkal jsem tam kluka, který měl tehdy čerstvý řidičák a řídil auto předělané na ruční řízení. Jmenoval se Jarda Gál a byl také na vozíku.

Byl taky po obrně jako ty?

Ne, stalo se mu to, když mu bylo 15 let, naskakoval do vlaku a nestihl to...

Jarda, stejně jako já, miluje folkovou muziku a jezdí na festivaly. Potkávali jsme se spolu i s celou jeho rodinou od toho roku 1997 všude možně, teď už jenom s ním, protože mu rodiče zemřeli. Tenkrát jsem mu záviděl, že jezdí víc než já, ale myslím, že už jsem ho dohnal.

Je to fajn přátelství, děláme si ze sebe srandu, on mě zlobí, že přestane jezdit na festivaly, ale tomu já nevěřím. Pro něj je to stejná vášeň, jako pro mě. Je sice asi o 9 let starší než já, ale prostě jsme si hodně sedli, je to jeden z nejuvěrnějších přátel, které mám. Škoda, že se nevidáme častěji, ale je z Mostu, tak to máme k sobě dost daleko.

A domlouváte se, kdy a kde se potkáte, nebo to necháváte osudu?

Teď už se i domlouváme, voláme si například na Vánoce a přemýšlíme, kde